

عنوان مقاله:

بررسی فقهی حقوقی تولد کودکان آزمایشگاهی پس از فوت والدین

محل انتشار:

نخستین کنفرانس ملی حقوق، فقه و فرهنگ (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

بهنام قنبریور - دکتری الهیات، استادیار دانشگاه آزاد اسلامی، واحد قایمشهر، گروه حقوق، قایمشهر، ایران

رویا سپهری - دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه حقوق خصوصی، واحد قایمشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، قایم شهر، ایران

خلاصه مقاله:

تولد فرزند بعد از وفات والدین، بنا بر نظر اکثر فقها در صورتی که انعقاد اسپرم و تخمک زوجین در زمان حیات صورت گرفته باشد، انتقال آن به رحم شخص ثالث یا رحم مصنوعی با رعایت شرایطی جایز است و نیز در موردی که انعقاد، بعد از مرگ صورت پذیرد، طبق دیدگاه بقای زوجیت بعد از مرگ می توان حکم به جواز نمود. ولی طبق دیدگاه عدم بقای زوجیت بعد از مرگ، به علت قطع رابطه ی زوجیت، تلقیح در حکم تلقیح بیگانه و حرام است. در مورد احکام وضعی فرزند متولد شده، از آن جا که حقوق والد و فرزند به طور مستقیم با نسب فرزند در ارتباط است، با تعیین نسب و الحاق فرزند به والدین، احکام وضعی دیگر از جمله ارث، نفقه، محرمیت، ولایت و حضانت معین می گردد. فرزند متولد شده در این روش از نظر نسب، به نظر اکثر فقها، به صاحبان اسپرم و تخمک منسوب میگردد. و صاحب رحم با وجود محرمیتش با فرزند، مادر نسبی محسوب نمی شود، البته با توافق میتواند حضانت و سرپرستی فرزند را به عهده بگیرد. در شیوه ی تولد فرزند از طریق اهدای جنین نیز صاحبان اسپرم و تخمک، پدر و مادر قانونی محسوب می شوند اگر چه متقاضیان جنین می توانند حضانت و سرپرستی فرزند را برای همیشه به عهده بگیرند. پژوهشگر در این مقاله به دنبال یافتن پاسخ به این سوال که است آیا نطفه منعقد شده از زمان تکون قبل از انتقال به رحم شخص ثالث از حقوق مدنی متمتع می شود یا بعد از آن.

کلمات کلیدی:

نسب، تخمک، اسپرم، تلقیح مصنوعی، جنین.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1150559>

